

eben

INTERIORS

INTERIORS PÚBLICS

VITRAHAUS

INTERIORS PRIVATS

HILLER RESIDENCE

CASES DEL MÓN

ELS TONGKONAN DE TORAJA

MONOGRÀFIC

ESPECIAL CONTRACT

Fernando Salas

El poder de canviar el món que ens envolta

Ferm defensor de que arquitectura i interiorisme han d'anar de la mà, Fernando Salas va començar, encara adolescent, a treballar per l'estudi MBM en una Barcelona industrial on hi havia molt per fer. "Per a mi suposava canviar el món", explica. Per a l'interiorista el repte consisteix en crear, més que en recrear, malgrat que inspirant-se en aquelles tendències i obres del passat que encara perduren. Si bé creu que la imatge de Barcelona s'ha difós gràcies a les icones, ara és l'encarregat de tornar a donar vida pròpia als interiors del nou teatre El Molino, un altre símbol de la nit més 'canalla' de la ciutat comtal

Al començament de la seva carrera vostè va treballar com aprenent a l'estudi de l'Oriol Bohigas, Josep Maria Martorell i David Mackay. Què recorda del seu pas per l'estudi? Ha canviat molt l'interiorisme des dels anys seixanta a l'actualitat?

Tenia catorze anys; el meu barri era un Eixample de tolerància industrial i solars per construir. Arribar a l'estudi MBM suposava per a mi canviar de món. Era un espai a doble alçada, molt funcional i ple de persones de diferents països; hi havia gran font de cultiu. Els espais en aquella època eren més funcionals i austers i no es feia concessió a les tendències com avui dia, i crec que perduraven perquè estaven ben resolts. Recordo butaques de Bertoia, làmpades de Coderch, etc. Ironies de la vida, encara avui és el que inspira a tanta gent.

Què en pensa del fet que pràcticament mai les administracions públiques contractin

dissenyador d'interiors per els projectes d'espais públics?

Crec que amb el projecte d'arquitectura es completa l'interiorisme. Potser pensen que és una despesa prescindible el fet de contractar a un professional interiorista.

Si hagués de destacar una obra de la que té un record especial, quina seria i per què?

La botiga ZASTWO de Diagonal. Es va dissenyar una estratègia d'ús de l'espai i de la seva gestió que va ser valenta, ja que es plantejava un espai a nivell de planta baixa únicament de recepció i un gran espai en soterrani destinat a l'exposició del producte. Vam dissenyar tot, des dels graons de fosa fins al mobiliari i la gràfica.

Vostè ha dissenyat tant locals comercials, com bars i restaurants, estudis, oficines, galeries d'art, vivendes i, fins i tot, s'ha dedicat al disseny de marques. Quin és l'àmbit

que deixa més llibertat a l'esperit creatiu? On es troba més còmode?

El disseny gràfic i de producte és menys sacrificat que l'interiorisme, on el compromís dels acabats, la coordinació i el tracte amb el client és més complex.

Quin és el dissenyador que té com a referència?

És una pregunta difícil de respondre. Si es refereix a interiorisme, John Pawson és un bon referent; també hi ha interiors de R. Neutra, dels Eams o Wright esplèndids. I com a obra, La Maison de Verre a París és un exemple.

Quina opinió té de l'escenografia actual en el món del teatre?

Sempre m'ha fascinat aquesta disciplina; de fet, contínuament ens està donant classes de com crear una atmosfera amb materials efimers, i la il·luminació potser sigui una alternativa interessant a incorporar en

segons quin tipus de projectes on es crea la necessitat de canvi sense grans obres.

Vostè s'ha responsabilitzat de les obres d'interiorisme del nou teatre El Molino, que encara ha d'obrir les seves portes. Què ens pot avançar del projecte i dels seus objectius. És un repte fer un teatre de Music Hall al segle 21?

Si pensés que he de fer una rèplica fidel a allò que existia seria una gran responsabilitat i també deixaria d'interessar-me. Partint d'un projecte arquitectònic nou creat per l'estudi d'arquitectura BOPBAA, la meua aportació com a interiorista es basa en compenetrar, complementar i sumar per crear un nou espai funcional i equipat amb tecnologia d'última generació. Sintetitzant, la importància la té el disseny de crear una caixa negra on es poden controlar les pinzellades de llum i color.

A Barcelona se la va anomenar la Capital del Disseny i encara se l'anomena com la millor botiga del món. És possible aquest còctel? Per què no es visualitza en els seus aparadors?

Els eslògans em generen cert recel, però si alguna cosa li fa justícia a aquest és Vinçon i els seus aparadors. Hi ha un rigor en la selecció de producte i la seva impecable trajectòria amb els aparadors. Crec que l'aparador ha desaparegut. Hermes, Loewe i pocs més; el Colmado Quilez també.

Què significa per vostè la Barcelona del disseny? Què és el més representatiu?

La trajectòria de Barcelona des del modernisme ha sigut constant i s'ha difós a través d'icones com Gaudí. I tant en interiorisme, gràfica o producte han generat un prestigi personatges com Martín de Azua, Jorge Pensi, Francesc Rifé, Àmerica Sánchez o LoSiento.

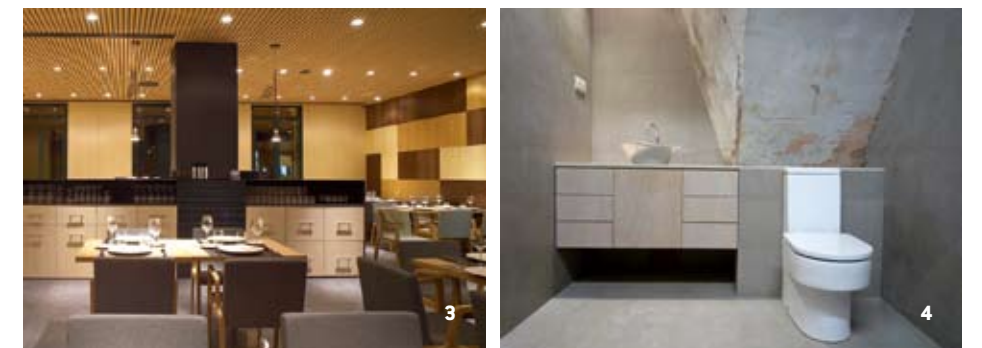
Ens pot avançar algun nou projecte?

M'agradaria crear un nou hotel.

Recomani'ns un llibre per llegir, un restaurant imprescindible, un film per recordar, una ciutat per passejar i un museu per visitar.

Les obres de Chaves Nogales, El amante, Montreal, Museo Noguchi en Queens N.Y.

www.salasstudio.com

Fernando Salas. 1. Botiga Zas Diagonal. 2. Zas Two, BCN 2010. 3. Restaurant Dos Torres, BCN. 4. La Colchonera, BCN 2009.